

Змахнуўшы пыл

ЭКСПАНАТЫ ЗАГАВАРЫЛІ ПА-НОВАМУ

Што сярэднестатыстычны студэнт звычайна ведае пра сваю альма-матар? Год яе заснавання, колькасць факультэтаў, імя рэктара? Бывае, што і без гэтага абыходзяцца. А вось у БДЭУ ведам такога кшталту надаецца асаблівая ўвага: тут нядаўна адчыніў дзверы абноўлены музей гісторыі ўніверсітэта.

Дырэктар музея Ала Ламаносава.

— Спачатку гэта быў музейны кабінет, які ў 1997 годзе стаў непасрэдна музеем, а цяпер, у Год культуры, атрымаў другое жыццё, — уведзіць у курс справы яго дырэктар Ала ЛАМАНОСАВА (на здымку).

Яе апавед захапляе. Гэта не сухія звесткі, а жывая гісторыя ў асобах, якая вядзе адлік ад першага рэктара ўніверсітэта (тады дырэктара Інстытута народнай гаспадаркі). Да кожнага здымка і экспаната Ала Ламаносава дае каментарый. Спыняемся перад фота выпуснікоў даваеннага часу:

— Звярніце ўвагу, што туды на эканамістаў і бухгалтараў вучылася шмат хлопцаў і вельмі мала дзяўчат, — кажа яна і падыходзіць да вітрыны, дзе ляжаць пажоўклыя паперы. — А так выглядаў дыплом аб атрыманні вышэйшай эканамічнай адукацыі ў тыя часы. Дарэчы, тут пазначаны і дысцыпліны, якія вивучаліся. Можна параўнаць іх з тымі, што выкладаюцца ва ўніверсітэце сучасным студэнтам.

Пераходзячы ад аднаго стэнда да іншага, разглядаючы чорна-белыя, а пасля і каляровыя фотаздымкі, разумееш, што ў БДЭУ кожны факультэт і кафедра, навучальны корпус, інтэрнат і нават сталовая з'явіліся не выпадкова, а дзякуючы намаганням пэўных людзей. «Яны прысвяцілі сваё

жыццё ўніверсітэту, таму кожны студэнт павінен ведаць пра іх», — упэўнена Ала Ламаносава.

Асаблівае месца ў музеі займае стэнд, звязаны са спартыўнымі дасягненнямі студэнтаў і выпускнікоў эканамічнага ўніверсітэта. Дыплом БДЭУ маюць такія славутыя спартсмены, як біятланістка Дар'я Домрачава, вясляр Андрэй Багдановіч і іншыя.

— Ідэя музея — паказаць усе бакі жыцця нашага ўніверсітэта, пачынаючы з яго адкрыцця і да сучаснасці, — кажа прарэктар па навуковай рабоце Генадзь КАРАЛЁНАК, які курываваў абнаўленне. — Мы стварылі савет музея, дзе абмяркоўваліся ўсе спрэчныя моманты. І хоць яны ў большай ступені датычыліся вонкавага выгляду, экспазіцыя таксама крыху змянілася — папоўнілася фотаздымкамі, пра існаванне якіх мы нават не здагадаліся, удакладніліся даты, з'явіліся новыя экспанаты.

Часцей за ўсё на экскурсіі сюды запрашаюць першакурснікаў, каб яны маглі бліжэй пазнаёміцца з навучальнай установай. Мне ж давялося трапіць у музей разам

са студэнтамі апошняга курса, якія ўжо былі тут некалькі гадоў назад, а таму могуць параўнаць і ацаніць зробленую працу.

— Знешні выгляд музея, безумоўна, радуе вока. Раней гэта было даволі змрочнае памяшканне, дзе панавала «савецкая атмасфера». А цяпер усё па-сучаснаму, паўсюль шмат святла, таму на фотаздымкі і экспанаты глядзіш зусім па-новаму, — дзеліцца ўражаннямі студэнтка ўлікова-эканамічнага факультэта Наталля ЦЫМБАЛІСТ.

Яе аднагрупніца Надзея СОГАВА звярнула ўвагу на апавед экскурсавода:

— Мне здаецца, у гэты раз нам расказалі значна больш. Асабліва цікава было паслухаць пра падрабязнасці з жыцця студэнтаў і выкладчыкаў у першыя гады існавання ўніверсітэта. У зусім не просты час гэтыя людзі думалі пра вучобу і навуку і, што галоўнае, дасягалі значных поспехаў! Таму нам сёння няма на што скардзіцца ў параўнанні з імі.

Ганна КУРАК, студэнтка IV курса Інстытута журналістыкі БДУ.

Розныя роўныя

ЗАЛАТАЯ «БРОНЗА»

Студэнт другога курса Інстытута інфармацыйных тэхналогій БДУІР Аляксандр Антонаў заваяваў «бронзу» на IX міжнародным конкурсе прафесійных навыкаў асоб з абмежаванымі магчымасцямі International Abilitylympics, які прайшоў у Францыі. Конкурс сабраў 510 чалавек з 35 краін.

Беларус стаў трэцім у намінацыі «Адміністраванне і кіраванне сеткавай сістэмай».

— Заданне было дастаткова складанае. За тры гадзіны нам трэба было наладзіць кам'ютарныя сеткі і серверы. А на наступны дзень за гэты ж час праз спецыяльную праграму змадэляваць і арганізаваць кам'ютарную сетку, — расказаў Аляксандр. — Лічу, сваёй узнагародай я даказаў, што людзі з асаблівымі патрэбамі могуць быць паспяхова ў любых галінах. Галоўнае — жаданне, працавітасць і вера ў сябе.

У пяцёрку найлепшых у гэтай намінацыі ўвайшоў таксама студэнт шостага курса факультэта неперапыўнага і дыстанцыйнага навучання БДУІР Яўген Салаянаў.

У гэтых спаборніцтвах наша краіна ўдзельнічала ўпершыню і выступала толькі ў адной з пяцідзясці чатырох намінацый. Першае месца ў ёй заняў прадстаўнік Паўднёвай Карэі, другое — француз.

Надзея НИКАЛАЕВА.
nikalaeva@vziasda.by

Эх, каб яшчэ...

ВОПЫТ — ПАДМУРАК ПРАФЕСІІ

Валянцін ГАЛУБЕЦ ужо чацвёрты год вучыцца ў Брэсцкім дзяржаўным універсітэце па спецыяльнасці «Прамысловае і грамадзянскае будаўніцтва». Мінулым летам хлопцу давялося ўнесці свой уклад у будаўніцтва Астравецкай АЭС.

— Аб працы ў Астраўцы даведаўся ў БРСМ. Паколькі вясной мы ўжо былі там на практыцы, то прыблізна ведалі, што ды як. Вось і вырашылі з карысцю правесці летнія каникулы, зарабіць крыху грошай.

— Што ўваходзіла ў твае абавязкі? Якія былі ўмовы?

— На АЭС будаўнікі працуюць вахтавым метадам, наш будатрад — таксама. Вахтавы метада — гэта калі працуюць 14 дзён без выхадных па 12 гадзін на суткі. Працоўны дзень пачынаўся а 7-й раніцы. Нас забіраў аўтобус з горада і вёз на станцыю. Працавалі да 7 вечара. Потым той самы аўтобус адвозіў нас назад. У кватэры жылі дзевяць чалавек: сем студэнтаў і два рабочыя, таму ў ванны пакой і на кухню заўсёды была чарга.

Што тычыцца харчавання, то праблем не было, бо я жыў з аднагрупнікамі і гатаваць па чарзе было нескладана. Абед бралі з сабой у кантэйнерах. Калі-нікалі хадзілі ў сталовую на тэрыторыі станцыі. Выхадны быў толькі ў нядзелю.

Валянцін Голубеў (першы злева) падчас працы ў будатрадзе.

— Ці спадабалася працаваць?

— Так, бо калектыў быў дружны. Я зарабіў амаль 9 мільёнаў. Штосьці на сябе патраціў, частку адклаў. Сёлета нас чакае абавязковая практыка, таму, думаю, яшчэ папрацуем на АЭС.

— Як паставіліся бацькі да такога кроку?

— Яны былі не супраць, каб я падчас каникул зарабіў грошай, хоць і далёка ад іх. Тым больш важна, што, прабыўшы на самай маштабнай будоўлі краіны два тыдні ў маі і яшчэ паўтара месяца ўлетку, пачынаеш разумець, чым будзеш займацца пасля вучобы. За гэты час я набыў шмат практычных ведаў плюс да тых тэарэтычных, якія мы атрымліваем ва ўніверсітэце. Гэта бясцэнны вопыт.

Таццяна ЛАУШ, студэнтка III курса факультэта гісторыі, камунікацыі і турызму ГрДУ ім. Я. Купалы.

Карані

ПАЧУЦЬ ШУМ ВЕНСКАГА ЛЕСУ, або Калі да прыроды — з любоўю

Артур КОМАР, студэнт IV курса лесагаспадарчага факультэта Беларускага дзяржаўнага тэхналагічнага ўніверсітэта, месяц стажыраваўся ў Аўстрыі ў інстытуце лесаводства Венскага ўніверсітэта.

Летась беларусы ўдзельнічалі ў міжнароднай праграме па абмене студэнтамі IAESTE (International Association of Exchange Students Technical experience). Абавязковыя ўмовы для прэтэндэнтаў — заканчэнне 3-6 семестраў навучання, добры ўзровень валодання англійскай мовай і актыўная жыццёвая пазіцыя. Толькі чатыры студэнты з БДТУ паспелі «на смак» замежную адукацыю. Сярод іх Артур Комар з вёскі Бабраўнікі, што на Астравеччыне.

— У мяне выдатныя бацькі, якія заўсёды падтрымліваюць. Дзякуючы ім я і вызначыўся з будучай прафесіяй. Мама, Святлана, вельмі мяккая і добрая, па адукацыі бібліятэкар. Бацька ж, Юрый, рыбаход, працуе на сажалках. Для нас усіх было нечаканасцю, калі прапанавалі стажыроўку, — расказвае Артур. — Прышлося, вядома, папрацаваць: сабраць шмат дакументаў, напісаць матывацыйны ліст, удзельнічаць у дзвюх гутарках па «Скайпе» на англійскай мове... І вось я ў Вене... Цудоўна, што на стажыроўцы было вельмі-вельмі шмат практыкі, я б назваў гэта нават працай... І ўсё на англійскай мове. Цікава, што лясгасаў там,

як у нас, не існуе, бо лясны належаць прыватным асобам. Спачатку я вивучаў у інстытуце лесаводства інтрадукцыю дрэў (наўмыснае або выпадковае перасяленне відаў за межы іх натуральнага арэала). Ацэньваў, наколькі будзе эканамічна эфектыўным увозіць гэтыя віды ў лясную гаспадарку Аўстрыі. Затым каля трох тыдняў праводзіў даследаванні ў лесе з дапамогай сучаснага электроннага абсталявання. Гэтая стажыроўка — велізарная практыка! Пашырылася агульнае развіццё, з'явіўся пэўны досвед. Таксама ўдасканаліў англійскую мову, бо да гэтага вучыў яе самастойна. А колькі ўсяго новага... У тым ліку і першы палёт на самалёце. Колькі новых знаёмстваў, колькі новых экзатычных відаў дрэў адкрыў я для сябе, неверагодна!

— А як праводзіў вольны час?

— Сястра Эмілія падарожнічала аўтастопам па еўрапейскіх краінах і вырашыла мяне наведаць. Дык мы ўсе выхадныя з ранку да вечара гулялі па Вене. Там ёсць на што паглядзець. Краіна запамнілася сваёй непаўторнай, адметнай прыгажосцю. Велічныя будынкі ствараюць асаблівы каларыт. Я ў захапленні ад сабора ў гонар Святога Штэфана!

Яшчэ я вельмі люблю спорт — зноў жа, дзякуючы бацькам. Таму бегаў, купаўся ў Дунаі, хадзіў у кавярню глядзець футбол. Вечары часам бавілі разам з іншымі практыкантамі...

— Артур, магчыма, ты браў удзел яшчэ ў нейкіх замежных праектах?

— Адрозна пасля стажыроўкі ўдзельнічаў у адукацыйным праекце «Летняя акадэмія» ў Германіі — у рамках супрацоўніцтва паміж БДТУ, Універсітэтам Эберсвальдэ (Германія) і Беластоцкім універсітэтам (Польшча). З кожнага было па 10 студэнтаў. Нас падзялілі на пяць груп і далі па пэўнай тэме. Нам дастаўся «Маніторынг лясной экасістэмы». Вось там і спатрэбіўся вопыт, прывезены з Аўстрыі. Вядома, была спланавана і праграма для адпачынку. Жылі мы ў Нацыянальным парку на рацэ Одер. Спускаліся па ім на каное праз нацыянальны парк, падарожнічалі на веласіпеды, гулялі па Берліне, наведвалі Рэйхстаг, рэзідэнцыю прускіх каралёў у Патсдаме. З Аўстрыі я прывёз вопыт, а з Германіі — шмат прыемных уражанняў. Ну і, безумоўна, новыя кантакты.

— А што далей?

— Хачу ажаніцца з самай цудоўнай і мілай дзяўчынай, з якой вучымся на адным факультэце (усміхаецца). А так... Калі будзе магчымасць, то з радасцю з'езджу яшчэ на стажыроўку. Буду працаваць. Мне здаецца, што праца ў лесе і з лесам яднае з прыродай. Магчыма, вярнуся на сваю маленькую «лясную» радзіму...

Юлія БУКЕЛЬ, студэнтка V курса Інстытута журналістыкі БДУ.

Фота Эміліі КОМАР.